

Sygn. akt I Ca 228/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 września 2014 r.

Sąd Okręgowy w Elblągu I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Ewa Pietraszewska

Sędziowie: SO Dorota Twardowska (spr.)

SO Krzysztof Nowaczyński

Protokolant: st. sekr. sąd. Danuta Gołębiewska

po rozpoznaniu w dniu 24 września 2014 r. w Elblągu

na rozprawie

sprawy z powództwa E. K.

przeciwko (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością we W.

o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności

na skutek apelacji powódki

od wyroku Sądu Rejonowego w Elblągu

z dnia 13 lutego 2014 r. sygn. akt I C 228/13

oddala apelację.

Sygn. akt I Ca 228/14

UZASADNIENIE

Powódka E. K. w pozwie przeciwko (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością we W. domagała się pozbawienia wykonalności tytułu wykonawczego – zaopatrzonego w klauzulę wykonalności nakazu zapłaty Sądu Rejonowego w Poznaniu z dnia 10 lutego 1998 r. wydanego w sprawie XII NG (...) w części dotyczącej (...) udziału w nieruchomości położonej w (...), gmina M. składającej się z osiemnastu działek o łącznej powierzchni 63,68 ha, zapisanej w księdze wieczystej KW (...) prowadzonej przez Sąd Rejonowy w Elblągu. Twierdziła, że przesłanką uzasadniającą żądanie jest zmiana wnikająca z wyroku Sądu Okręgowego w Elblągu z dnia 23 maja 2012 r., na podstawie którego H. K. (1) i E. K. są właścicielami powyższej nieruchomości na prawach wspólności ustawowej, a wszystkie czynności procesowe dokonane po dokonaniu zajęcia nieruchomości w toku egzekucji w dniu 10 stycznia 2007 r. stały się nieskuteczne, co powinno skutkować umorzeniem postępowania egzekucyjnego.

W uzasadnieniu swojego stanowiska powódka wskazała, iż w sprawie egzekucyjnej prowadzonej pod sygnaturą akt III KM (...) prowadzonej przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Elblągu H. K. (2) dnia 5 stycznia 2007 r. zostało doręczone dłużnikowi H. K. (1) zawiadomienie o zajęciu nieruchomości. Powódka podniosła, że w wyniku wniesionej apelacji Sąd Okręgowy w Elblągu wyrokiem z dnia 23 maja 2012 r. nakazał, aby w księdze wieczystej

numer (...)prowadzonej dla nieruchomości zamiast wyłącznie męża, wpisać oboje małżonków na prawach wspólności ustawowej. Skoro w dniu 3 stycznia 2007 r. w chwili zawiadomienia przez komornika o zajęciu nieruchomości była współwłaścicielką nieruchomości, to złożony przez nią sprzeciw we wskazanym terminie z chwilą potwierdzenia jej prawa do nieruchomości przybrał skuteczną formę prawną. Z tych też względów konsekwencją istniejącego stanu rzeczy jest pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego wystawionego przeciwko dłużnikowi H. K. (1), wykonalności wobec powódki E. K., a także umorzenie postępowania egzekucyjnego. W piśmie procesowym powódka wskazała, iż celem wytoczonego powództwa jest wykazanie, iż egzekucja prowadzona jest w stosunku do osoby, która nie jest dłużnikiem i w konsekwencji egzekucja powinna być umorzona, co miałyby nastąpić w przypadku wydania orzeczenia zgodnie z żądaniem pozwu.

W odpowiedzi na pozew pozwana (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością we W. wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów procesu, wskazując na brak podstaw do uwzględnienia powództwa, skoro tytuł wykonawczy wystawiony przeciwko H. K. (1) został następnie zaopatrzony w klauzulę wykonalności przeciwko małżonce dłużnika E. K. z ograniczeniem odpowiedzialności do majątku wspólnego małżonków, a zatem wszystkie czynności procesowe i egzekucyjne wykonywane na podstawie tego tytułu w stosunku do nieruchomości wchodzącej w skład majątku wspólnego H. K. (1) i powódki są skuteczne.

Na rozprawie powódka podniosła ponadto, iż postanowienie o nadaniu klauzuli wykonalności przeciwko małżonkowi dłużnika E. K. zostało uchylone postanowieniem Sądu Okręgowego w Poznaniu w dniu 3 grudnia 2002r., a roszczenie pozwanej przedawniło się. Wskazała również, iż zadłużenie wynikało z działalności gospodarczej męża powódki, co świadczyć ma o zasadności powództwa.

Wyrokiem z dnia 13 lutego 2014 r. Sąd Rejonowy w Elblągu oddalił powództwo i zasądził od powódki na rzecz pozwanej kwotę 1.200 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Rozstrzygnięcie było wynikiem następujących ustaleń i oceny prawnej dokonanej przez Sąd pierwszej instancji:

Sąd Rejonowy ustalił, że nakazem zapłaty w postępowaniu nakazowym z dnia 10 lutego 1998 r., sygn. akt XII NG (...)Sąd Rejonowy - Sąd Gospodarczy w Poznaniu orzekł, że H. K. (1)winien zapłacić pozwanej Spółce kwotę 2.430 zł z ustawowymi odsetkami w wysokości 35 % w stosunku rocznym od 1 maja 1997 r., z uwzględnieniem dalszych zmian ustawowej stopy procentowej oraz kwotę 651,60 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania. Nakaz zapłaty dnia 11 maja 1998 r. został zaopatrzony w klauzulę wykonalności. Natomiast postanowieniem z dnia 29 lipca 2002 r. w sprawie o sygn. akt XVII Co (...)Sąd Rejonowy w Poznaniu nadał temu nakazowi klauzulę wykonalności przeciwko małżonce dłużnika E. K., z ograniczeniem jej odpowiedzialności do majątku objętego wspólnością majątkową. Postanowienie to zostało uchylone postanowieniem Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 3 grudnia 2002 r. w sprawie II Cz (...)i sprawę przekazano Sądowi Rejonowemu w Poznaniu do ponownego rozpoznania. Postanowieniem z dnia 24 stycznia 2005 r. w sprawie sygn. akt XVII Co (...) Sąd Rejonowy w Poznaniu nadał klauzulę wykonalności temu tytułowi egzekucyjnemu także przeciwko małżonce dłużnika E. K.z ograniczeniem jej odpowiedzialności do majątku objętego małżeńską ustawową wspólnością majątkową.

Na skutek apelacji wyrokiem Sądu Okręgowego w Elblągu z dnia 23 maja 2012 r. sygn. I Ca (...)zmieniono zaskarżony wyrok Sądu Rejonowego w Elblągu z dnia 12 stycznia 2012 r. sygn. akt I C (...)oddalający powództwo i nakazano, aby w dziale II księgi wieczystej numer (...)prowadzonej przez Sąd Rejonowy w Elblągu dla nieruchomości o powierzchni 63,68 ha, położonej w (...), gmina M., zamiast H. K. (1)wpisać H. K. (1)i E. K.na prawach wspólności ustawowej. Natomiast postępowanie egzekucyjne w sprawie Km (...)jest nadal w toku.

Oceniając tak ustalony i bezsporny stan faktyczny pod kątem zasadności zgłoszonego żądania powódki jako małżonki dłużnika o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego i umorzenie prowadzonej z nieruchomości egzekucji, Sąd Rejonowy wskazał, że zgodnie z art. 840 § 1 pkt 3 k.p.c. można żądać pozbawienia tytułu wykonawczego wykonalności w całości lub części albo ograniczenia, jeżeli małżonek, przeciwko któremu sąd nadał klauzulę wykonalności na podstawie art. 787 k.p.c., wykaże, że egzekwowane świadczenie wierzycielowi nie należy się, przy czym małżonkowi temu przysługują zarzuty nie tylko z własnego prawa, lecz i te, z którymi mógł wystąpić jego małżonek. Droga tego

procesu przysługuje w celu obrony przed postępowaniem egzekucyjnym w wypadku, gdy postępowanie to narusza jego prawa podmiotowe - wynikające z prawa materialnego, a nie gdy zostało naruszone tylko prawo formalne (przepisy prawa egzekucyjnego). To powództwo można wytoczyć wtedy, gdy tytuł egzekucyjny wyposażony jest w cechę prawomocności lub zaopatrzony w rygor natychmiastowej wykonalności. Zasadność powództwa z art. 840 k.p.c. o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności ocenia się według stanu rzeczy w chwili orzekania.

Za niewątpliwe uznano, że orzeczenie, które jest zwalczane przez powódkę E. K., jest prawomocne a postępowanie egzekucyjne na jego podstawie zostało wszczęte, ale nie jest jeszcze zakończone.

Wskazano, że powódka jednoznacznie wniosła o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego i umorzenie postępowania, przy czym w pozwie powódka nie podniosła żadnego zarzutu skierowanego do przedmiotowego orzeczenia, który skutkowałby pozbawieniem wykonalności tego orzeczenia w całości lub w części. W treści pozwu powódka odniosła się jedynie do trwającego już postępowania egzekucyjnego w sprawie egzekucji z nieruchomości położonej w Ogrodnikach i kwestionowała legalność podjętych w jego ramach czynności, głównie przez komornika sądowego, lecz jej działania na tym etapie nie zmierzały do podważenia przedmiotowego tytułu wykonawczego. Powódka poprzestała na wskazaniu okoliczności, w jakich doszło do zmiany zapisów w księdze wieczystej (...), co miałyby skutkować w ocenie powódki pobawieniem jej możliwości udziału w postępowaniu egzekucyjnym, a tym samym bezprawnością podejmowanych przez komornika w toku egzekucji czynności.

Odnosząc się z kolei do podniesionego przez stronę powodową na rozprawie zarzutów przedawnienia roszczenia, jak i tego, że zobowiązanie H. K. (1) powstało w związku z prowadzoną działalnością gospodarczą, Sąd pierwszej instancji stwierdził, że powódka powinna w pozwie przytoczyć wszystkie zarzuty, jakie w tym czasie mogła zgłosić, pod rygorem utraty prawa korzystania z nich w dalszym postępowaniu, wskazując na normę art. 843 § 3 k.p.c. Wyjaśniono, że przepis § 3 art. 843 k.p.c. ma na celu koncentrację procesu i niedopuszczenie do przewlekania postępowania, a dopuszczenie do możliwości podnoszenia w toku procesu kolejnych, nowych zarzutów przez powoda prowadziłoby do naruszenia praw wierzyciela - pozwanego w sprawie. Za dopuszczalne uznano złożenie nowych zarzutów tylko wówczas, gdy w chwili wniesienia pozwu powód nie ze swojej winy nie mógł ich zgłosić, przy czym udowodnienie okoliczności, że powód o zarzutach nie wiedział i nie mógł nimi dysponować, ciąży na powodzie. Tymczasem strona powodowa okoliczności takich nie wykazała, a nic nie stało na przeszkodzie, by zarzuty przytoczone w późniejszym czasie zostały przez powódkę zgłoszone już w pozwie. Wobec tego zarzuty te Sąd Rejonowy uznał za spóźnione, stwierdzając że powódka utraciła prawo do powoływania się na nie w dalszym postępowaniu.

Reasumując przedstawione okoliczności Sąd Rejonowy powództwo oddalił. Jako podstawę orzeczenia o kosztach procesu wskazano art. 98 § 1 k.p.c. oraz przepisy normujące wysokość opłat za czynności radców prawnych.

W apelacji od wyroku powódka E. K. zaskarżyła orzeczenie w całości, domagając się jego uchylenia i przekazania sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania, żądając jednocześnie zasądzenia kosztów procesu. W apelacji powódka twierdziła, iż roszczenie stwierdzone przedmiotowym tytułem wykonawczym, którego częściowego pozbawienia wykonalności dotyczy to postępowanie, jest przedawnione z uwagi na gospodarczy charakter zobowiązania i powstało bez wiedzy skarżącej, a tym samym nie mogła ona za nie ponosić odpowiedzialności. Zdaniem apelującej obowiązujący przepis art. 41 § 3 kodeksu rodzinnego i opiekuńczego, w brzmieniu sprzed jego nowelizacji z roku 2005, przewidywał ponadto możliwość ograniczenia odpowiedzialności jednego z małżonków za zobowiązania drugiego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja była bezzasadna.

Sąd pierwszej instancji dokonał w sprawie właściwych ustaleń faktycznych oraz następnie na tej podstawie wywiódł prawidłowe wnioski, co skutkowało słuszną merytoryczną oceną przemawiającą za oddaleniem powództwa. W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy w Elblągu przyjął te ustalenia za własne, bez potrzeby procesowej ponownego ich

przedstawiania w niniejszym uzasadnieniu. Odnieść natomiast należało się jedynie do tych ustaleń i ocen, które zostały zakwestionowane w apelacji.

Nie było sporu co do tego, że skarżąca występuje w niniejszej sprawie jako małżonka dłużnika H. K. (1), przeciwko której Sąd Rejonowy w Poznaniu postanowieniem z dnia 24 stycznia 2005 r. sygn. XVII Co (...) nadał klauzulę wykonalności nakazowi zapłaty z dnia 10 lutego 1998 r. wydanemu w sprawie XII NG (...) przeciwko H. K. (1), z ograniczeniem jej odpowiedzialności do majątku objętego wspólnością majątkową małżonków H. K. (1) i E. K..

Powtórzyć trzeba za Sądem pierwszej instancji, że w sytuacji, kiedy przeciwko małżonkowi dłużnika została nadana klauzula wykonalności, to ma on prawo – jako dłużnik egzekwowany – skorzystać z powództwa opozycyjnego (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 2001 r., sygn. II CKN 498/00). W takiej sytuacji zgodnie z art. 840 § 1 pkt 3 k.p.c. można w drodze powództwa żądać pozbawienia tytułu wykonawczego wykonalności w całości lub części albo ograniczenia, jeżeli małżonek, przeciwko któremu sąd nadał klauzulę wykonalności na podstawie art. 787 k.p.c., wykaże, że egzekwowane świadczenie wierzycielowi nie należy się, przy czym małżonkowi temu przysługują zarzuty nie tylko z własnego prawa, lecz także zarzuty, których jego małżonek wcześniej nie mógł podnieść.

W drodze powództwa z art. 840 § 1 pkt 3 k.p.c. małżonek dłużnika może więc żądać pozbawienia tytułu wykonawczego wykonalności w całości lub w części albo jego ograniczenia, powołując się na podstawy określone w tym przepisie, co powinno znaleźć swój wyraz w formułowaniu żądania pozwu. Dopiero uwzględnienie powództwa uzasadnia złożenie wniosku z art. 825 pkt 2 k.p.c. i prowadzi do umorzenia postępowania egzekucyjnego przez organ egzekucyjny. Ponowna egzekucja na podstawie takiego tytułu nie może być już wszczęta. Skarżąca mogła więc podnosić zarzut, że egzekwowane świadczenie, zasądzone w przywołanym nakazie zapłaty nie należy się pozwanej. Wszystkie zarzuty w tym względzie powinny być skierowane do konkretnego tytułu wykonawczego, jakim to – w niniejszej sprawie – jest wskazany nakaz zapłaty.

Tymczasem w pozwie powódka nie podniosła zarzutu, skierowanego do w/w orzeczenia i nie wykazała, że egzekwowane świadczenie wierzycielowi się nie należy. Zarzuty podnoszone przez nią w apelacji, jak również przez jej pełnomocnika na rozprawie przed sądem odwoławczym, zmierzały do wykazania dostrzeżonych nieprawidłowości w toku prowadzonego postępowania egzekucyjnego w sprawie Km 284/98 prowadzonej przez komornika sądowego. Wyrazem tego miały być czynności podejmowane bez udziału E. K., prowadzące do pozbawiania jej uprawnienia do czynnego uczestniczenia we wszystkich czynnościach egzekucyjnych.

Podkreślić trzeba, że te zarzuty nie mogły stanowić skutecznej podstawy dla wywodzenia powództwa przeciwegzekucyjnego w oparciu o przepis art. 840 § 1 pkt 3 k.p.c. Taki rodzaj powództwa został wytoczony i o takim właśnie powództwie Sąd Rejonowy orzekł w zaskarżonym wyroku. Nie była jednocześnie przedmiotem negacji skarżącej okoliczność, iż tytuł egzekucyjny wystawiony przeciwko jej małżonkowi został wyposażony również w klauzulę wykonalności przeciwko skarżącej, z określonym ograniczeniem jej odpowiedzialności. Przed Sądem pierwszej instancji odnosiła się powódka jedynie do trwającego już postępowania egzekucyjnego z nieruchomości położonej w Ogrodnikach i kwestionowała legalność podjętych w jego ramach czynności, lecz jej działania nie zmierzały do podważenia wykonalności samego tytułu wykonawczego wydanego w sprawie XII GN(...) i wykazania, że świadczenie nie należy się wierzycielowi. Skarżąca nie podniosła w tym względzie żadnego konkretnego zarzutu i nie zgłosiła żadnego dowodu, który czyniłby powództwo zasadnym. Jej twierdzenia z pozwu – i późniejsze – wyrażały jedynie niezadowolenie z faktu, że w jej ocenie zbyt późno, z uwagi na wadliwy wpis w dziale II księgi wieczystej nieruchomości, zaczęła ona brać udział w trwającym postępowaniu egzekucyjnym Km (...), jednak to nie mogło skutkować uznaniem racji skarżącej, iż roszczenie wierzycielowi nie przysługuje.

Słusznie także Sąd pierwszej instancji odwołał się do dyspozycji art. 843 § 3 k.p.c., wskazując że już w pozwie powódka powinna była zgłosić wszystkie zarzuty, pod rygorem utraty prawa korzystania z nich w dalszym postępowaniu. Tymczasem powódka w pozwie nie przedstawiła żadnego zarzutu sformułowanego na tle art. 840 § 1 pkt 3 k.p.c., skutkującego pozbawieniem wykonalności przedmiotowego tytułu wykonawczego w całości lub w części, poprzestając na wskazaniu okoliczności, w jakich doszło do zmiany zapisów w księdze wieczystej (...), co skutkowało – w jej ocenie

– pozbawieniem jej możliwości udziału w postępowaniu egzekucyjnym, a tym samym – bezprawnością, jak uważa, podejmowanych przez komornika w toku egzekucji czynności.

Zaznaczyć należy, na co zwracał uwagę również Sąd pierwszej instancji, że powództwo przewidziane w art. 840 k.p.c. o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego jest sposobem obrony merytorycznej przed prowadzoną egzekucją, pozwalającym na pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego, jeżeli prowadzenie egzekucji na podstawie tego tytułu narusza prawa podmiotowe dłużnika wynikające z prawa materialnego (por. postanowienie Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 24 stycznia 2013 r., I ACz 107/13, System Informacji Prawnej Lex Omega nr 1264406). Zatem artykuł 840 k.p.c., pomimo że znajduje się w ustawie procesowej, jest przepisem prawa materialnego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 listopada 2012 r., V CSK 516/11, System Informacji Prawnej Lex Omega nr 1284774).

W toku rozprawy przed Sądem pierwszej instancji a następnie w apelacji powódka podjęła lakoniczną próbę wykazania, iż roszczenie objęte tytułem egzekucyjnym jest przedawnione, a ponadto niezasadne wobec powódki z uwagi na obowiązujące w ówczesnym brzmieniu przepisy Kodeksu rodzinnego i opiekuńczego, zwalniające małżonkę dłużnika z odpowiedzialności za długi wygenerowane w związku z prowadzoną działalnością gospodarczą przez H. K. (1). Te zarzuty zasadnie uznano za spóźnione.

W ugruntowanym orzecznictwie i piśmiennictwie wskazuje się, że art. 843 § 3 k.p.c. ogranicza możliwość zgłaszania zarzutów, które mogą stanowić podstawę powództw przeciwegzekucyjnych, wprowadzając w tym zakresie prekluzję. Jej skutki wiąże z datą wniesienia pozwu (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 01 stycznia 2004r., sygn. III CK 504/04, niepubl.). Po tej dacie powód traci możliwość powoływania nowej podstawy powództwa przeciwegzekucyjnego w toczącym się już postępowaniu. Prekluzja procesowa uregulowana w art. 843 § 3 k.p.c. obejmuje jedynie te zarzuty, które powód mógł zgłosić już w pozwie. Prekluzja nie dotyczy jedynie powoływania nowych dowodów ani przytaczania nowych okoliczności faktycznych (tak: Dariusz Zawistowski, Komentarz do art. 843 Kodeksu postępowania cywilnego – LEX). Można zatem stwierdzić, że nałożony w art. 843 § 3 k.p.c. obowiązek wzmacnia elementy kontradiktoryjności procesu w sposób umożliwiający skupienie i przedstawienie wszystkich zarzutów oraz zapewnia realizację obowiązków procesowych przez pozwanego. Artykuł 843 § 3 k.p.c. nie ogranicza prawa każdej ze stron. Powołany przepis stanowi, że powód powinien przytoczyć w pozwie wszystkie zarzuty, jakie w tym czasie mógł zgłosić, pod rygorem utraty prawa korzystania z nich w dalszym postępowaniu. Z przytoczonego sformułowania wynika, że nałożony obowiązek wyczerpującego przytoczenia w pozwie zarzutów ma charakter bezwzględny. Uchybienie temu obowiązkowi powoduje pozbawienie prawa zgłaszania tych zarzutów w dalszym toku postępowania. Po stronie zaś sądu rozpoznającego sprawę rodzi obowiązek pominięcia spóźnionych zarzutów. Traktuje się je, jakby nie zostały w ogóle zgłoszone (np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 marca 1998 r., sygn. I CKN 522/97, OSNC 1998, nr 11, poz. 176). Jednocześnie wykorzystanie przez sąd apelacyjny uprawnienia przewidzianego w art. 381 k.p.c. może wchodzić w rachubę tylko co do faktów i dowodów, które nie uległy prekluzji w pierwszej instancji (Tadeusz Żyznowski, Komentarz do art. 843 Kodeksu postępowania cywilnego – LEX).

Nie istniała żadna obiektywna przeszkoda, by przytoczone toku rozprawy oraz we wniesionym środku odwoławczym zarzuty, uzasadniające żądanie pozwu, zostały przez E. K. zgłoszone już w pozwie. Nie pojawiły się one bowiem dopiero w toku niniejszego procesu, a znane były skarżącej co najmniej od daty, w której Sąd Rejonowy w Poznaniu nadał klauzulę wykonalności tytułowi wykonawczemu w postaci nakazu zapłaty z dnia 10 lutego 1998 r. także przeciwko niej.

Zdaniem Sądu Okręgowego w toku niniejszego procesu powódka nie wskazała przed Sądem pierwszej instancji nawet zarzutów stawianych w ramach art. 840 § 1 pkt 3 k.p.c., skutkujących możliwością pozbawienia wykonalności tytułu wykonawczego – nakazu zapłaty wydanego w sprawie XII GN (...). Czyniąc to dopiero w toku rozprawy przed Sądem pierwszej instancji i ponawiając w apelacji, doprowadziła do uznania tych zarzutów za sprekludowane zgodnie z art. 843 § 3 k.p.c.

Należy także podkreślić, że w apelacji – poza omówionymi zarzutami przedawnienia roszczenia i wyłączenia odpowiedzialności powódki na podstawie wcześniejszych uregulowań art. 41 § 3 k.r. i o., uznanych za sprekludowane (spóźnione) – nie przedstawiono żadnych zarzutów dotyczących merytorycznej oceny powództwa przez Sąd pierwszej

instancji w świetle przesłanek określonych w art. 840 § 1 pkt 3 k.p.c., z którego wywodzono żądanie pozbawienia tytułu wykonawczego wykonalności.

Z przedstawionych przyczyn apelacja powódki jako bezzasadna podlegała oddaleniu, o czym Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 385 k.p.c.